

[Erna Sørensen.]

sterede ca. 3 000 sager. Jeg vil gerne spørge, om de er afviklet, og om, hvor mange sager man har i øjeblikket, så at man kan bedømme, om det er rigtigt, at selvom der har været en tilbagegang i antallet af klager — som oplyst i finansministerens fremsættelse — er der dog så mange sager, at en udvidelse er nødvendig. Det kan ikke være sådan, at en sag skal ligge gennem flere år og cirkulere mellem de forskellige myndigheder. Det er uheldigt, det nedsætter respekten for landsskatteretten, som i mangfoldige tilfælde har været en udmærket institution — ikke mindst for skatteborgerne.

Axel Sørensen: Mit parti var i sin tid med til at gennemføre kontrolloven af 12. juli 1946 vedrørende ligningen, og det er klart, at der efter vedtagelsen af denne lov, som blev grundlaget for ligningsmyndighederne, er kommet en hel masse klagesager fra skatteydere, som måske ikke har været inde i de mange bestemmelser vedrørende skatteligningen og derfor har påklaget en kendelse, der har været afsagt af lokale ligningsmyndigheder eller skatteråd, til landsskatteretten. Derved blev antallet af klagesager bragt op til en meget stor højde, så at landsskatteretten ikke har kunnet magte at gennemføre disse sager i det tempo, som skatteyderen eller myndighederne ude i landet havde krav på. Derfor er det såre rimeligt, at den højtærede finansminister nu søger at råde bod på dette, så at man kan få disse mange sager ud af huset, som man siger, og få kendelserne klaret. Jeg vil gerne spørge den højtærede finansminister, om han har nogen anelse om, hvor stort antallet er af de klagesager, man ligger med i øjeblikket i landsskatteretten.

Mit parti vil også være meget interesseret i udarbejdelsen af forretningsordenen for landsskatteretten. Rent praktisk vil jeg tro, at landsskatteretten godt kunne sætte sit arbejdstempo op for at søge at nå med. Landsskatteretten er jo den højeste institution, hvortil man kan påkære en kendelse, og dens arbejde må derfor være sådan, at dens kendelser afsiges på rigtig og behørig måde. Vi er ude i rådene kede af det, når man gennem kendelse ændrer

en skønmæssig ansættelse fra et skatteråd.

Jeg vil gerne spørge den højtærede finansminister, om det tekniske udvalg, som i sin tid blev nedsat, har afgivet betænkning. Der var her bl. a. det synspunkt fremme, at landsskatteretten burde ændres således, at der blev to landsskatteretter, eventuelt en her og en i Jylland. Jeg spørger, om denne tanke er totalt opgivet af den højtærede finansminister.

Løvrigt vil jeg vedrørende det foreliggende lovforslag sige, at vi i det radikale venstre er interesserede i, at der gennemføres en lovgivning på dette område, som fremmer arbejdet af hensyn til skatteyderne, således som det er sagt af tidligere ordførere, og jeg skal knytte nogle enkelte bemærkninger til de ændringer, som er foreslået.

Der er efter min mening tre ting ved den foreslåede ændring af landsskatteretten, som er iøjnefaldende. For det første er der forøgelsen af medlemstallet fra 18 til 22. Såvidt jeg erindrer, var landsskatteretten ifølge den lov, vi fik i 1938, på 14 medlemmer, 6 valgt af rigsdagen og 8 af finansministeren. Senere, i 1952, ændredes dette, således at antallet blev forøget med 4 til 18 medlemmer, hvoraf 9 blev udpeget af folketinget og 9 af finansministeren. Det er jo således, at der nu er repræsentanter for landbrug, industri, handel og arbejdere, og jeg vil gerne på mit partis vegne nævne tanken om, at også den store stab af funktionærer bør blive repræsenteret, når medlemstallet nu udvides. Hvad iøvrigt udpegningen af medlemmer angår, vil jeg spørge den højtærede finansminister, om det ikke burde være sådan, at halvdelen blev valgt af folketinget og halvdelen af ministeren, men det er jo et spørgsmål, vi kan tales ved om, når udvalget begynder sit arbejde.

Der foreslås nu i § 8 oprettet 2 stillinger som viceformænd, og det siges her, at de skal opfylde betingelserne for at kunne blive landsdommere; dette gælder også mindst 3 af de medlemmer, som finansministeren skal udpege. Jeg synes ikke, man her skulle udelukke den værdifulde og indsigtfulde støtte, som nationaløkonomer kunne bidrage med i dette arbejde, og det er efter mit partis mening forkert, at nationaløkonomer på grund af disse bestemmelser skal udelukkes fra en af de